

101. Lov om bygningsfredning (Miljøminister Ivar Nørgaard).

Lov nr. 213 af 23. maj 1979.

Fremsat	$\frac{2}{11}$	F.sp.	3137	Forslag som fremsat	A. sp.	1633
1. beh.	$\frac{12}{12}$	- -	3975	Betænkn. afg.	$\frac{4}{5}$	B. - 937
2. -	$\frac{1}{5}$	- -	10692			
3. -	$\frac{1}{5}$	- -	10599	Forslag som vedtaget	C. -	425

Partiernes ordførere: Svend Andersen (Bornh.a.) (S), Thorndahl (FP), Fogh Rasmussen (V), Keld Andersen (KF), A. O. Andersen (CD), Margrethe Auken (SF), Karl Møller (DKP), Schak Nielsen (DR) og Arne Bjerregaard (KrF).

Efter 1. behandling henvist til miljø- og planlægningsudvalget.

Efter 2. behandling henvist til fornyet udvalgsbehandling.

Ifølge § 1 har loven til formål at værne landets ældre bygninger af arkitektonisk, kulturhistorisk eller miljømæssig værdi, herunder bygninger, der belyser bolig-, arbejds- og produktionsvilkår og andre væsentlige træk af den samfundsmæssige udvikling.

I modsætning til den tidligere retstilstand medfører loven, at alle *bygninger fra før 1536* uden videre vil være fredet. Som en anden ændring kan nævnes, at bygninger, uanset om de endnu ikke har nået en alder på *100 år*, vil kunne fredes, når det er begrundet i deres fremragende værdi eller i andre særlige omstændigheder. Endelig ophævedes den tidligere *sondring mellem A-(hele bygningen) og B-(facaden)fredninger, således at fredninger fremover principielt omfatter hele bygningen.*

Virkingen af en fredning vil fortsat være, at ejeren er forpligtet til at holde bygningen *i forsvarlig stand*, samt at alle *bygningsarbejder*, der går ud over almindelig vedligeholdelse, kræver tilladelse fra miljøministeren. Også en ønsket *nedrivning* af en fredet bygning kræver tilladelse fra miljøministeren. Såfremt tilladelse nægtes, kan ejeren kræve